

Cuprins

David.	5
Alisa.	135

Doina RUȘTI

Fiction-Ltd

Logodnica

roman

POLIROM

2017

Când s-a întors din Brazilia, m-a anunțat că vrea să facă un copil. Cu mine.

Inițial, am înțeles că voia să mă ia de bărbat. Apoi mi-a explicat că nu voia decât să aibă un copil și mă alesese pe mine, ca un fel de răsplată pentru faptele mele bune.

— Cred că dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut, tu meriți cel mai mult să fii tatăl copilului meu.

În mod normal, o propunere în termenii ăștia mi se părea o insultă. Dar nu când venea vorba despre Alisa. Pentru ea aș fi făcut orice, cu atât mai mult un copil! Nu este acesta visul secret al oricărui bărbat? Să-și lase sămânța în urmă? Să populeze pământul cu progeneriturile lui? Perfid și înălțător, gândul de a fi tată mi-a dat aripi, topind pe loc toate temerile mele față de viitor.

— Au trecut anii peste mine, David! Mă apropii de 30. Viața mea este oricum varză, iar copilul acesta o va opri în loc. Vreau să cresc un om care face parte din mine, vreau să-i dau cea mai bună felie din ceea ce am reușit eu să smulg de la viață...

În fine, părea ajunsă în acel punct în care oamenii intră în disperare, când percepția asupra trecerii timpului devine un fel de ghimpe, un fel de otravă. Când singurul gând este să te multiplicei încercând să ocupi un teritoriu, să punctezi o hartă, intuind că așa vei încetini măcinarea. Nu-ți dorești decât să rupi zimții care te fac terci în fiecare secundă.

I-am închiriat un apartament în Chișinău și i-am trimis bani pentru vitamine și hrană, urmând să aștept acea clipă mirifică pe care ea o va alege. Clipa de aur a unui coit mitic!

Câteva luni am lucrat în USA. Apoi am filmat în Coreea. Cam pe-atunci mi-a venit ideea să fac *Zidul*, în principal despre cele două Corei. Apoi despre ziduri în general, ceea

ce m-a readus acasă, la Belfast, iar în cele din urmă am ajuns la singurul zid care mă interesa – dintre mine și ea!

Pe la sfârșitul verii, Alisa a venit în Norvegia, de data aceasta direct la Mosjøen.

O săptămână am stat mai mult în casă. Ieșeam pe la prânz să cumpărăm câte ceva de la Vikgården, apoi găteam, ciugulind din când în când și povestind filme. Tocănița de ren n-a vrut s-o guste, și nici chiftelele. De coaste, care sunt preferatele mele, nici n-a vrut să se-atingă. Cel mai mult îi plăcea somonul pus pe grătar. Cred că în acea săptămână n-am mers mai departe de strada Sjøgata. Alisa părea hotărâtă să rămână-n Norvegia. Vedeam deja al treilea scaun, iar pe el, mișcându-și piciorușele – copilul pentru care depusesem toate eforturile. În afară de baia cea mică, peste tot am făcut dragoste. Chiar și pe holul de la intrare. Seara cumpărăm prăjituri de la Sneppen. Apoi, între partidele de sex, povesteam despre acele lucruri pe care crezi că n-o să le spui nimănui. I-am povestit despre taică-meu și despre depresie. Unele detalii pe care le crezusem uitate arătau acum, povestite Alisei, cu mult mai suportabile decât mi se păruseseră pe vremuri.

— La cina noastră nu scotea nimeni niciun cuvânt ca să nu-l supere pe tata, nici măcar fratele meu mai mare, care era destul de vorbăreț. Gândindu-mă la tata, văd scena asta, cu el în capul mesei, mestecând cu indiferență ceva. Avea o figură de ziceai că i-a murit familia. După ce l-au concediat, a fost și mai rău. Nu mai vorbea cu noi. Cred că Martei nu i-a spus niciodată numele! Intrase pur și simplu într-o muțenie absolută.

— Asta a fost înainte sau după ce te-ai însurat?

O perioadă de timp am tăcut, nevenindu-mi să cred că pune astfel problema, apoi i-am răspuns ferm:

— Depresia lui n-are nicio legătură cu mine ori cu restul familiei. Pur și simplu era un om ursuz. Din adolescență

a fost așa. Când s-a îndrăgostit maică-mea de el era atât de uluit, încât i-au trebuit luni bune până când să accepte ideea. Dar avea suflet bun. Întotdeauna a avut grijă să nu ne lipsească ceva...

— Totuși a luat-o razna abia după ce te-ai însurat tu, nu-i așa? a insistat Alisa, ținându-și falca în palmă. Cum mă privea de sus, avea o insolență pe care-o uram. Probabil că în lumea ei interioară adăpostea o foarte mare încredere în sine și suficient dispreț față de ceilalți.

— De fapt, fusese concediat puțin înainte, am precizat. În momentul acela îmi părea rău că i-o prezentasem pe Marte. Îmi dădeam seama că mă judeca după aparențe. Mi-aminteam perfect ziua în care trecusem pe la școală, privirea Alisei, ezitând s-o privească în ochi. Poate că fata asta din Chișinău, care mi se plânsese de toate neajunsurile, de fapt mă credea un monstru. Este greu să-i povestești cuiva că ai avut un tată bolnav de depresie. În mod sigur, pentru cel care nu are nicio empatie față de tine, tatăl ăla devine un dihor așezat într-o încăpere prea mică pentru el, iar membrii familiei – niște victime, aflate sub răsufierea împuțită a enormului animal.

După aceea n-am mai avut chef să povestesc despre mine și nici ea n-a mai spus nimic despre viața ei.

Săptămâna următoare am plecat în Islanda, unde aveam o filmare. Mai întâi ne-am dus la Blue Lagoon. Mi-a rămas în minte fața Alisei acoperită de silicați, albă, ca o mumiie.

Afară era cald încă, totuși nu puteai să mergi doar în tricou. În schimb, apa fierbinte te făcea să te simți ca în inima Africii. La vestiare, un spaniol obraznic se uita la Alisa, care își punea pe ea hainele cu încetinitorul, ca și cum ar fi vrut să prelungească fiecare secvență. Dinspre scări veneau aburi sărați. În ziua aceea nu apăruse deloc soarele, iar cerul era șters, ca o cerneală străveche.

În prima noapte, aveam impresia că nu mai era Alisa. Ne-am iubit fără grabă. Arăta ca un melc întins pe pieptul

meu, o mai simt încă, un pic lipicioasă. Ținea ochii închiși, de parcă i-ar fi fost frică să nu distrugă ceva din acea realitate. Camera de hotel era galbenă. De la perdele la pardoseală – totul era luminos, ca între petalele unei lălele.

Și-atunci a sunat Julia, un sunet strident, iar Alisa a trecut imediat la butonat, abandonându-mă în cearșafurile care, fără ea, arătau ofilite. Așa se întâmpla mereu. Suna și apoi își scriau. Ajunsesem să mai înțeleg câte ceva, căci, spre deosebire de rusă, româna măcar folosea alfabetul latin. *Nu face și fată* erau cuvintele de ordine pe care le vedeam cam în orice mesaj.

Zilele următoare le-am petrecut la Reynisfjara Black Sand Beach, unde, într-una din zile, urma să vină și Anders. Șfichiuia briza, iar Alisa începuse să tremure în hanoracul subțirel pe care se încăpățânase să-l poarte. În schimb, plaja neagră a produs impresie asupra ei. Era prima oară când o vedea. Spumele oceanului făceau să sclipească nisipul. Alisa adora să culegă pietre din apă, ceea ce a făcut și atunci. O priveam de la o oarecare distanță, aplecată, preocupată, cu aproape tot obrazul băgat în glugă. Apoi a venit lângă mine cu buzunarele pline de pietre.

— Ce vrei să faci cu ele? Le duci la Mosjøen?

— Vreau să mă joc doar! a spus ea. Pe nisipul negru, pietrele albe arătau foarte bine. Alisa a scris un cuvânt scurt, apoi și-a făcut o fotografie cu telefonul și-a postat-o pe FB. Totul arăta ca un mesaj. În fotografie avea altă față decât cea pe care mi-o arăta mie, în lumina de safir a amiezii. Părea vinovată, părea gata să-și primească pedeapsa.

Cuvântul de pe plajă arăta mai mult ca o abreviere, poate și din cauză că era scris cu litere mari: DOR. L-am căutat cu *Google Translate*, mai întâi în rusă, apoi în română. *Dorință*. Ce dorință avea Alisa, a cărei forță merita s-o comunice tuturor? Poate era cu adresă. Dorea pe cineva, bineînțeles!

— Ți s-a făcut dor de Chișinău?

— Nu încă!

— Atunci de un om anume?

A zâmbit, dându-mi de înțeles că aceasta era o chestiune privată. Urma să fiu eu tatăl copilului ei, dar asta nu-mi dădea acces la toate secretele! Acum înțelegeam, nici măcar nu eram tată, ci doar donatorul, unul care își câștigase cu greu acest merit.

La Reynisfjara Black Sand Beach am stat trei zile. Într-una din ele trebuia să mă văd cu Anders și să discutăm câteva detalii. Aveam de gând să-l las pe el să facă filmarea, ca să nu-mi stric vacanța.

— Aș vrea să-mi cumpăr un pulover islandez, David, unul de-asta cum are toată lumea pe-aici...

Se uita din nou la mine cu privirea ei care era în stare să obțină orice. De la venirea în Norvegia, nu-și cumpăraseră nimic, ceea ce, trebuia să recunosc, era o mare schimbare.

— Cât stai tu cu Anders, aș arunca o privire prin magazine.

— Ok! Dar numai un pulover, Alisa! Pentru că nu stăm strălucit cu banii, ți-am spus.

— Da, știu, bineînțeles! Doar puloverul și atât.

Știa că nu aveam cash. I-am dat cardul cu o mică teamă, dar ochii ei, care emanau înțelegere, m-au liniștit. Urma să ne vedem într-o oră.

Când am ajuns la hotel, Alisa nu era nicăieri. Telefonul ei era mort, iar tipul de la recepție nu-și amintea s-o fi văzut prin hotel. Nici măcar nu puteam s-o localizez. Nu știam ce să fac, mai ales după ce-am văzut că trecuseră câteva ceasuri.

Apoi mi-am verificat contul: Alisa retrăsese 700 de euro. Primul meu gând a fost că-și cumpăraseră bilet de avion și că probabil plecase. Totuși, nu vedeam de ce nu mi-ar fi spus. Poate că greșisem ceva. Poate că o chemase Julia printr-un SMS.

Când am auzit ușa, nici o clipă nu m-am gândit c-ar putea fi Alisa. Eram așa consternat, că un minut întreg m-am uitat la ea ca un prost. Era încărcată de pungi și de saci, de parcă ar fi plecat într-o expediție. Își cumpăraseră haine, pantofi, cizme, mai multe perechi, ca și cum se aprovizionau pentru cele mai grele vremuri.

— Ce-ai făcut, Alisa?

Nu mai știam dacă s-o-ntreb de ce-mi cheltuiseră banii sau de ce nu mă sunaseră, lăsându-mă să disper.

— Știam c-o să te superi! Dar să știi că pot duce totul înapoi! Am întrebat!

— Ți-am spus, Alisa! Ăștia erau banii mei până la finele lunii!

— Îmi pare rău, ce mai pot acuma să fac? Ți-am spus: le duc înapoi.

Din bărbie începuse să-i crească acel bot lung pe care-l observase și Igor. Îmi părea rău și-mi venea s-o trimit înapoi cu toate cumpărăturile, însă, văzând cum îi crește bărbia, i-am spus:

— Poți să le păstrezi, dar să știi...

N-am apucat să continui cu perspectiva cam sumbră a următoarelor săptămâni, pentru că Alisa m-a sărutat lung, așa cum făcea întotdeauna, apoi mi-a spus ca și când nu se întâmplase nimic:

— Mi-e o foame de lup! Sunt lihnită!

A mai fost o săptămână bună, apoi a urmat episodul cutiei galbene.

Începuse toamna, iar deasupra fiordului strălucea Aurora. De cum cădea seara, ieșeam să privim cum se joacă luminile.